11/11/2022

Ο ενθρονιστήριος λόγος του νέου Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Το απόγευμα της Παρασκευής 11 Νοεμβρίου έγινε η ενθρόνιση του νέου Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού. Κλήρος και λαός υποδέχθηκαν τον νέο ιεράρχη φωνάζοντας “Άξιος”.

Η ενθρόνισή του έγινε στον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Σπυρίδωνος στην Ιερή Πόλη του **Μεσολογγίου.** Ο ιεράρχης στον ενθρονιστήριο λογο του έδωσε το στίγμα του οράματος και του έργου του.

Ακολουθεί ολόκληρος ο ενθρονιστήριος λόγος του νέου Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού:

Σεβασμιώτατε Μητροπολῖτα Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. κ. Ἱερόθεε, τοποτηρητά ἄχρι τοῦδε τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, καὶ Ἐκπρόσωπε τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Ἱερωνύμου.
Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,
Τίμιον Πρεσβυτέριον, Χριστοῦ Διακονία,
Κύριε Περιφερειάρχα,
Κύριοι Βουλευταί,
Κύριε Δήμαρχε τῆς Ἱερᾶς Πόλεως τοῦ Μεσολογγίου,
Λοιποί Δήμαρχοι τοῦ τόπου μας,
Κύριοι ἐκπρόσωποι τῶν πολιτικῶν, στρατιωτικῶν, δικαστικῶν και ἐκπαιδευτικῶν ἀρχῶν,
Λαέ τοῦ Θεοῦ, πιστέ, περιούσιε και εὐλογημένε,

“Εὐηγγελισάμην δικαιοσύνην ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλῃ• ἰδοὺ τὰ χείλη μου οὐ μὴ κωλύσω• Κύριε, σὺ ἔγνως .τὴν δικαιοσύνην σου οὐκ ἔκρυψα ἐν τῇ καρδίᾳ μου, τὴν ἀλήθειάν σου καὶ τὸ σωτήριόν σου εἶπα, οὐκ ἔκρυψα τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἀπὸ συναγωγῆς πολλῆς” . “Διαλάλησα τή δικαιοσύνη σου σέ σύναξη μεγάλη, νά πού τά χείλη μου δεν τά ’κλεισα• Κύριε, ἐσύ τό ξέρεις. Τή δικαιοσύνη σου δεν ἔκρυψα στά βάθη τῆς καρδιᾶς μου, κήρυξα τήν πιστότητά σου και τή βοήθειά σου• δέν κράτησα κρυμμένη την ἀγάπη σου οὔτε και την ἀλήθειά σου σέ σύναξη μεγάλη”.

Ἰδού μία νέα σελίδα ξεκινᾶ σήμερα στην ἱστορία τῆς εὐλογημένης Μητροπόλεως Αἰτωλίας και Ἀκαρνανίας. Ἕνας νέος ἐπίσκοπος ἔρχεται, για νά ποιμάνει τόν λαό τοῦ Θεοῦ, ψήφοις κανονικαῖς, ἐκλεγμένος και σταλμένος ἀπό τήν σεπτή Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, για νά συνεχίσει και νά προσθέσει. Εἶναι ὁ κρίκος μιᾶς ἁλυσίδας πού ἑνώνει τό σήμερα καὶ το αὔριο μὲ τό χτές αὐτῆς τῆς Μητροπόλεως. Θα πορευτεῖ μέ σεβασμό, εὐγνωμοσύνη καί ἀναγνώριση στό ἔργο τῶν προκατόχων του, οἱ ὁποῖοι ἐλάμπρυναν την ἐν τόπῳ Ἐκκλησία μέ τό πρόσωπό τους, τά χαρίσματά τους, τήν ἀφιέρωση, τήν ἔγνοια γιά τόν κλῆρο καί τόν λαό. Προσέθεσαν στήν διαδοχή τῶν ἱερατικῶν γενεῶν ἀνθρώπους πιστούς, πού μέ ζῆλο καί ἀγάπη σταυρική λειτούργησαν καί λειτουργοῦν, ἱερούργησαν τό εὐαγγέλιο καί τό ἱερουργοῦν, κράτησαν καί κρατοῦν τήν πίστη ζῶσα, στάθηκαν καί στέκονται στά μεγάλα γεγονότα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς δίπλα στό ποίμνιό τους, ἔβαλαν καί βάζουν πιό πάνω ἀπό τόν ἑαυτό τους τήν ἑνότητα κλήρου καί λαοῦ, παλεύοντας ἐναντίον τοῦ πνεύματος τῆς πονηρίας, πού ἀποσκοπεῖ στό νά χωρίζει τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν Θεό, τήν Ἐκκλησία, τόν πλησίον, σήμερα καί ἀπό τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του. Κι αὐτό τό ἔργο ὁ νέος ἐπίσκοπος θά προσπαθήσει να τό συνεχίσει καί νά τό

ἐπαυξήσει μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, προσφέροντας ὅλες του τίς δυνάμεις.
Ὁ νέος ἐπίσκοπος ἔρχεται ἔχοντας στήν σκέψη καί στήν καρδιά του ἕναν λόγο τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Ἱερωνύμου: "Ἡ Ἐκκλησία δέν σώζει μ᾽ αὐτά πού πράττει, ἀλλά μέ αὐτό πού εἶναι". Κι αὐτός ὁ λόγος μεταφράζεται σέ ἕνα ὄνομα: Ἰησοῦς Χριστός! Ἡ Ἐκκλησία σώζει ἐπειδή κοινωνεῖ μέ τόν Χριστό, τοῖς πᾶσι τόν Χριστόν καταγγέλλει, εὐαγγελίζεται τήν δικαιοσύνη τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τήν ἀγάπη καί τήν ἐλπίδα γιά ὅλους, πού γίνεται ἄφεση ἁμαρτιῶν, ἀνάσταση καί ζωή αἰώνιος. Ἡ Ἐκκλησία σώζει, καθώς καλεῖ τούς ἀνθρώπους σέ συνάντηση, σύναξη, καινούργια ζωή, μέ τήν ἀποδοχή ὅτι τά πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός! Αὐτή εἶναι καί ἡ ἀποστολή τοῦ ἐπισκόπου. Νά εἶναι μιμητής Χριστοῦ. Νά γίνεται ἡ ὁδός καί νά δείχνει τόν δρόμο πού ὁδηγεῖ στόν Χριστό. Νά τίθεται ἐπικεφαλῆς τοῦ λαοῦ του σέ μία πορεία ἀγάπης, πού θά καταστήσει πάντας ἀνθρώπους ὥριμους πνευματικά, "εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ" .
Καί ἔχει αὐτή τήν εὐλογία καί αὐτή τήν εὐθύνη ὁ ἐπίσκοπος. Ἔρχεται γιά νά κηρύξει πρωτίστως μετάνοια, ἕναν συνεχῆ ἀγῶνα ἀλλαγῆς νοῦ καί καρδιᾶς. Κι αὐτό διότι ὁ χρόνος αὐτῆς τῆς ζωῆς εἶναι καιρός "τοῦ βαλεῖν ἀρχήν μετανοίας" , "καιρός εὐπρόσδεκτος, ἡμέρα σωτηρίας" . Καί ἡ μετάνοια πρέπει νά βιωθεῖ σέ ἕνα συνεχές τώρα. Ἡ μετάνοια ξεκινᾶ ἀπό τόν ἴδιο τόν ἐπίσκοπο. Γνωρίζει ὅτι κατά ἄνθρωπον τά μέτρα τῆς δύναμής του δεν ἐπαρκοῦν. Παρακαλεῖ ὅμως καί προσεύχεται στόν Θεό, ὥστε ἡ θεία χάρις νά ἀναπληρώνει τά δικά του ἐλλείποντα καί νά θεραπεύει τά ἀσθενῆ του. Καί στήν προσευχή του ὑπενθυμίζει στον ἑαυτό του ὅτι "ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ καί ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τοῦ ἐπισκόπου τελειοῦται" . Καί σ᾽ αὐτόν τόν δρόμο καλεῖ τόν κλῆρο καί τόν λαό του νά ἀκολουθήσει. Νά συναισθανόμαστε οἱ πάντες τά ἐλλείποντά μας καί νά ἐμπιστευόμαστε τήν Ἐκκλησία, τήν κιβωτό τῆς χάριτος. Καί νά εἶναι ἡ κάθε στιγμή τῆς ποιμαντορίας τοῦ ἐπισκόπου ἀπαρχή ἀγῶνα ἔτσι ὥστε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ νά ὑπάρχει στίς καρδιές ὅλων!

Κλήθηκε νά ἡγεῖται ὁ ἐπίσκοπος. Ὄχι μόνο "εἰς παροξυσμόν ἀγάπης καί καλῶν ἔργων" , ἀλλά νά μαρτυρεῖ πρῶτος περί τοῦ φωτός, τό ὁποῖο ἔλαβε στήν πορεία τῆς ἱερωσύνης καί τῆς ἀρχιερωσύνης. Νά γίνεται φῶς Χριστοῦ πού "φαίνει πᾶσι" , φῶς χαρᾶς, ζωῆς, προσευχῆς. Νά γίνεται ὁ καλός ποιμήν τῆς θυσίας, τῆς κενώσεως, τῆς ταπεινώσεως. Νά γίνεται μία ἀνοιχτή ἀγκαλιά γιά ὅλους τούς "κοπιῶντας καί πεφορτισμένους" , γιά νά ἀναπαύονται ἐν χάριτι καί ἐλέει Θεοῦ. Νά γίνεται ὁ πρᾶος καί ταπεινός, πού θά δείχνει ὅτι κανείς δεν ἀπορρίπτεται ἐπειδή ἔχει ἐλλείψεις, ἀλλά ὁ ἀγώνας τοῦ ἐπισκόπου εἶναι γιά νά προστεθοῦν οἱ πάντες στην ἀγαθή μερίδα, αὐτή τοῦ "ἑνός οὗ ἔστι χρεία"9, στήν σχέση μέ τόν Χριστό στην Ἐκκλησία.

Διότι ὁ ἐπίσκοπος τήν Ἐκκλησία φανερώνει. Ἔχει πάντοτε στον νοῦ καί τήν καρδιά του ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει ἐν τόπῳ, ἀλλά εἶναι ἡ μία, ἁγία, καθολική καί ἀποστολική, ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ αὐτή ἀνά τούς αἰῶνες, ἡ ὁποία ὑπερβαίνει τά

γεωγραφικά ὅρια καί μαρτυρεῖ τήν παγκοσμιότητα τοῦ εὐαγγελίου, τό μήνυμα τῆς σωτηρίας πού ἀγγίζει κάθε ἄνθρωπο καί γίνεται κλήση προσφορᾶς τῶν χαρισμάτων τοῦ καθενός σέ ὅλους. Ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ὁ ἐγγυητής τῆς ἑνότητας, τόσο ἐντός τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὅσο καί στον ἀγῶνα νά ἐκκλησιοποιηθεῖ ὁ κόσμος, γιά νά ζήσει. Ἡ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ἀναθέτει στον ἐπίσκοπο αὐτή τήν εὐθύνη. Νά διακρίνει τά χαρίσματα κλήρου καί λαοῦ. Νά καλεῖ οἱ πάντες νά λειτουργήσουν ὑπό τήν εὐλογία του, ὥστε νά διακρίνονται τά ὅρια. Καί νά μη λησμονοῦν ὅτι καί ἐκεῖνος μέ τήν σειρά του ἀναφέρεται, λογοδοτεῖ στην Ἐκκλησία, στην Ἱερά Σύνοδο. Εἶναι μέλος τοῦ συνοδικοῦ σώματος, πού σημαίνει πώς ὅ,τι ζητᾶ ἀπό τόν κλῆρο καί τόν λαό του, προέρχεται ἐκ τῆς Ἐκκλησίας. Γι᾽ αὐτό καί ἡ προσευχή ὅλων κατά τήν θεία λειτουργία καί, μάλιστα, μετά τήν εὐχή τῆς ἀναφορᾶς καί τόν καθαγιασμό τῶν τιμίων δώρων, νά ὀρθοτομεῖ τόν λόγο τῆς ἀληθείας, δείχνει ὅτι ὁ ἐπίσκοπος δεν ὑπάρχει αὐτόνομος, ἀλλά ὡς πρόσωπο πού ποιμαίνει κλῆρο καί λαό ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι μία καί ὀρθόδοξη στήν καθολικότητά της.

Ὁ ἐπίσκοπος ὅμως δεν ἐπαναπαύεται στην αὐτάρκεια τῶν ὅσων ἔχουν ἀποδεχτεῖ καί προσπαθοῦν νά ζήσουν τό εὐαγγέλιο. Εἶναι ἔλλειμμα, ἰδίως στούς καιρούς μας, νά περιχαρακωνόμαστε στους "ἰδίους"10, δηλαδή μόνο σέ ὅσους ἤδη ἔχουν ἀποδεχτεῖ τό Εὐαγγέλιο. Τό μήνυμα τῆς σωτηρίας ἀναφέρεται σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους. Γι᾽ αὐτό καί ὁ ἐπίσκοπος ἁπλώνει τά χέρια προς ὅλους. Προσλαμβάνει στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ τόν πόνο τῆς φθαρτότητας, τῆς ἀσθένειας καί τοῦ θανάτου. Τήν ὀδύνη τῆς ἁμαρτίας καί τῆς πτώσεως πού ταλανίζει τόν κάθε ἄνθρωπο. Τήν ἄρνηση πολλῶν νά κατανοήσουν, νά ἀναζητήσουν, νά συζητήσουν, νά θελήσουν νά ἐμπιστευθοῦν τήν Ἐκκλησία. Κάποτε καί τόν θυμό τους, διότι ὅταν θέλησαν, δεν βρῆκαν οὔτε πρόσωπα οὔτε ἀπαντήσεις, ἴσως οὔτε καί ἀγάπη. Δεν ἀρνεῖται ὅμωςνά συναντήσει καί τούς ἀδιάφορους γιά τήν πίστη, στοιχεῖο τῆς ἐποχῆς μας, καθώς ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος αἰσθάνεται αὐτάρκης στα ἀγαθά, στα ἐπιτεύγματα, στίς πληροφορίες, στις εὐκαιρίες τῆς ἐκκοσμικευμένης κοινωνίας.

Οἱ “ἴδιοι” βεβαίως εἶναι ἡ ἀπαντοχή καί ἡ παρηγοριά τοῦ ἐπισκόπου. Εἶναι ὅσοι συμμερίζονται τήν ἀποστολή τοῦ ἐπανευαγγελισμοῦ, ἀλλά καί ὅσοι ἀγωνίζονται νά ζήσουν τόν τρόπο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἐπίσκοπος ὅμως δεν μπορεῖ νά περιοριστεῖ, νά ἐπαναπαυθεῖ, νά συλλογιστεῖ ὅτι φτάνουν αὐτοί καί ὅτι δέν γίνεται τίποτα γιά τούς ἄλλους. Δεν μπορεῖ νά χωρίσει τούς ἀνθρώπους σέ δικούς του καί ἄλλους, ὅταν, μάλιστα, οἱ ἐνορίες μας χρειάζονται ἀνανέωση. Καί ἡ Ἐκκλησία ζητᾶ οἱ ἀνέστιοι πνευματικά ἄνθρωποι, ἰδίως οἱ νέοι μας, νά αἰσθανθοῦν ὅτι μποροῦν νά βροῦνε την οἰκία” τοῦ Πατρός ἡμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς” στήν ζωή τῆς πίστεως! Ὅτι δεν εἴμαστε ἁπλῶς ἕνα ἄθροισμα ἀτόμων και πληθυσμῶν, ἀλλά ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος κρατᾶ ὡς τόν πολύτιμο θησαυρό του τήν Ὀρθόδοξη ταυτότητά του, ὄχι μόνο στούς τύπους, ἀλλά ὡς τρόπο ζωῆς πού μεταμορφώνει τήν καθημερινότητά του.

Ὁ ἐπίσκοπος ὅμως εἶναι ἐκεῖνος πού ἐργάζεται γιά τήν ἑνότητα καί μεταξύ τῶν θεσμῶν. Ἡ Ἐκκλησία, κατά τήν παράδοση τῆς συναλληλίας καί τῆς διακριτότητας τῶν ρόλων, δεν μπορεῖ νά εἶναι οὐραγός, οὔτε ἀδιάφορη γιά τήν πορεία τοῦ τόπου. Ὁ ἐπίσκοπος δέν ταυτίζεται μέ ἰδέες, διότι καί ἡ καλύτερη ἀκόμη μερίζει, χωρίζει, καθώς ἡ ἀνθρώπινη ἐλευθερία δεν εἶναι δεδομένο ὅτι θά τήν ἀποδεχτεῖ. Ὁ ἐπίσκοπος δέν ταυτίζεται μέ πρόσωπα, γιατί ὅλοι καί ὅλες εἶναι παιδιά του, παιδιά τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἐπίσκοπος κηρύττει τήν ἀλήθεια. Μεριμνᾶ γιά τόν λαό του, ἰδίως τόν ἀναγκεμένο, τόν κουρασμένο, αὐτόν πού ἀναζητᾶ φροντίδα καί βοήθεια. Μεριμνᾶ καί γιά τόν ἔσχατο. Καί γίνεται αὐτός πού κρούει τήν θύρα, ὥστε νά καλυφθοῦν, μέ τήν συμπαράσταση ὅλων τῶν θεσμῶν, οἱ ἀναγκαῖες χρεῖες. Γι᾽ αὐτό καί ἡ πόρτα τοῦ ἐπισκόπου εἶναι πάντοτε ἀνοιχτή, γιά διάλογο, γιά συμπαράσταση, γιά κατάθεση ἀληθειῶν. Ὁ ἐπίσκοπος δέν θά φοβηθεῖ νά ὑπερασπιστεῖ καί τήν πίστη καί τούς ἀνθρώπους. Θά τό πράξει ὅμως μέ σεμνότητα, εὐγένεια, ἀλλά καί ἀποφασιστικότητα. Καί θά ζητήσει νά συμπορευθοῦνε ὅλοι οἱ θεσμοί στήν προοπτική τῆς διακονίας τοῦ ανθρώπου. Θά τό ὑπενθυμίσει. Θά προσευχηθεῖ. Θά δώσει ὅμως καί “λόγον παντί τῷ αἰτοῦντι” , ὥστε νά ἀκουστεῖ καθαρή, αὐθεντική, διακριτική καί, ὅταν χρειαστεῖ, στεντόρεια ἡ φωνή τῆς Ἐκκλησίας.

Ἔρχομαι σέ ἕναν τόπο πού ἤδη μοῦ ἔχει δώσει ἕνα νέο ὄνομα. Ὡς Μητροπολίτης Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας ζῶ ἤδη σέ μία νέα πατρίδα. Πατῶ τήν γῆ τοῦ Μεσολογγίου, τήν γῆ τῆς θυσίας γιά τήν ἐλευθερία, τήν γῆ πού πολιορκήθηκε, ἀλλά δέν ὑπέκυψε, τήν γῆ πού ἔδειξε στήν Εὐρώπη καί στόν κόσμο ὅτι ἡ Ἑλλάδα πέθανε, κι ὅμως ἀναστήθηκε. Πατῶ τήν γῆ τοῦ Αγρινίου, τήν γῆ πού μέ φέρνει πίσω στήν πρό Χριστοῦ ἱστορία τῶν Ἑλλήνων, πού μοῦ δείχνει ὅτι γλῶσσα, ἱστορία, πολιτισμός, γενναιότητα, δημιουργία, οἰκογένεια, ἡρωισμός ταξιδεύουν στους αἰῶνες. Τήν γῆ τοῦ νεομάρτυρα ἁγίου Ἰωάννη, πού ἔδειξε ὅτι ἡ πίστη κρατᾶ τήν ἐθνική συνείδηση ζωντανή. Τήν γῆ πού πότισαν μέ τόν ἱδρῶτα, τίς μνῆμες, τόν πόνο οἱ πρόσφυγες τῆς Μικρασίας, ὅταν συνάντησαν τούς ντόπιους, μέ τούς

ὁποίους ὄχι μόνο συγκατοίκησαν, ἀλλά καί πάλεψαν γιά ἕναν τόπο συνολικά φιλοπρόοδο, δημιουργικό, καλλιεργημένο. Τήν γῆ τῆς Ἀμφιλοχίας καί τῆς Βόνιτσας, ὅπου ἀνταμώνουν Ἀνατολή καί Δύση, Τουρκοκρατία καί Βενετοκρατία, θάλασσα καί στεριά, πανδοχεῖα καί πλοῖα, ὡς τόποι συναντήσεως τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά καί ἀδούλωτου φρονήματος, τόποι Ἑλληνικοί! Τήν γῆ τοῦ Θέρμου καί τοῦ Μεγάλου Δένδρου, ἀπό ὅπου ὁ Πατροκοσμᾶς καί ὁ ἄλλος μεγάλος Αἰτωλός, ὁ Εὐγένιος, ξεκίνησαν, ἱδρύοντας σχολεῖα, γιά νά βροντοφωνάξουν ὅτι μέσα ἀπό τήν παιδεία παίρνουμε ταυτότητα μέ μία φράση πού δίνει νόημα ἀκόμη καί στό σήμερα: "Ψυχή καί Χριστός μᾶς χρειάζεται". Τήν γῆ τοῦ Αἰτωλικοῦ, μέ τό ἐκπάγλου ὀμορφιᾶς φυσικό περιβάλλον, τήν ποικιλία τῆς χλωρίδας καί τῆς πανίδας, ὅπου οἱ ἁλιεῖς τροφοδότησαν καί τροφοδοτοῦν μέ τά ἔργα τῶν χειρῶν τους τόν κόσμο καί νοστιμίζουν τήν ζωή μας. Τήν θάλασσα, τίς λίμνες καί τά βουνά, ὅπου σπουδάζουμε τό "ὡς ἐμεγαλύνθη τά ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας" . Τήν γῆ τῶν ποιητῶν, τῶν ζωγράφων, τῶν καλλιτεχνῶν, ἐκείνων πού ξεχώρισαν μέ τά χαρίσματά τους, ὅπως καί τῶν ἁπλῶν καί ταπεινῶν, τούς ὁποίους κλήθηκα ὄχι μόνο νά ποιμάνω καί νά διακονήσω, ἀλλά καί νά γίνω ἕνας ἀπό αὐτούς. Εἶναι ἤδη οἱ ἄνθρωποί μου, ἡ πνευματική μου οἰκογένεια, οἱ συνοδοιπόροι στον ἀγῶνα τῆς ἀπό κοινοῦ ζωῆς μας. Σ᾽αὐτή τή γῆ θά ζήσω ὅσο ὁ Θεός μοῦ ἐπιτρέψει. Ἀπό αὐτή τή γῆ θά ἤθελα νά ξεκινήσω τήν πορεία μου στον οὐρανό, ἀπό αὐτήν νά ἀναστηθεῖ τό σῶμα μου εἰς ζωήν αἰώνιον.

Αὐτή τήν γῆ ἐποίμαναν πρό ἐμοῦ ἐπίσκοποι ἀγωνιστές. Ὁ Μητροπολίτης Πορφύριος πού πάλεψε στον ἀγῶνα τοῦ 1821 νά μείνει τό Μεσολόγγι ἐλεύθερο καί ἐποίμανε τήν περιοχή καί μετά τήν ἀνεξαρτησία. Ὁ συνεργάτης του ἐπίσκοπος Ρωγῶν καί Κοζύλης Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος πρωταγωνίστησε στήν δεύτερη πολιορκία. Ἦταν αυτός πού κοινώνησε τούς ἀγωνιστές τῶν ἀχράντων μυστηρίων πρίν τήν Ἔξοδο. Αὐτός πού θυσιάστηκε μαζί μέ τίς γυναῖκες καί τά παιδιά, γιά νά μήν πέσουν στά χέρια τοῦ Ἰμπραήμ, μη ἐγκαταλείποντας τόν λαό του. Ἀλλά καί οἱ τελευταῖοι προκάτοχοί μου ἀφιέρωσαν ὅλο τους τό εἶναι γιά τόν λαό μας. Ὁ Ἱερόθεος Παρασκευόπουλος πάλεψε στήν κατοχή νά ἀντέξουν οἱ ἄνθρωποι τήν πεῖνα καί τίς κακουχίες. Ὁ Θεόκλητος Ἀβραντινῆς ὑπῆρξε ὁ ἐμπνευστής καί πρωταγωνιστής τοῦ νά χτιστοῦν στις ἐνορίες νέοι ναοί, μέ κάλλος καί λειτουργικότητα, ὥστε νά ὑμνεῖται ὁ Θεός. Ὁ πολύκλαυστος Κοσμᾶς Παπαχρήστου, ὁ σεβάσμιος γέροντας, καθώς ὑπῆρξε πνευματικός καθοδηγητής καί ἐξομολόγος πολλῶν ἀνθρώπων, ἔδειξε ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ἔργα, ὅτι "ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται"14, ὅτι ἀποστολή τοῦ ἐπισκόπου εἶναι νά μιλᾶ καί νά δείχνει τόν Θεό. Τούς εὐγνωμονῶ, τούς μνημονεύω στήν προσκομιδή καί παρακαλῶ νά ἀγωνιστοῦμε τόν καλόν ἀγῶνα, τιμῶντας καί αὐτούς στήν πράξη.

Ἁπλώνω τά χέρια μου καί προσκαλῶ σήμερα τούς πάντες σέ μία πνευματική συστράτευση. Τούς ἀδελφούς μου συμπρεσβυτέρους, τόν Ἱερό μας Κλῆρο. Εἴμαστε οἰκογένεια ὄχι ἀναμάρτητων ἀλλά ἀγωνιζομένων ἀνθρώπων, πού ἡ Ἐκκλησία μᾶς

ἐξέλεξε γιά νά ἐπανευαγγελίσουμε τόν λαό μας, ὅπως λέει χαρακτηριστικά ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας. Ὁ καθένας ἔχει τά χαρίσματά του. Δέν μπορεῖ καί δέν χρειάζεται νά εἴμαστε ὅμοιοι. Εἶναι χρέος μας ὅμως νά πορευόμαστε ἑνωμένοι. Ὁ καθένας νά διδάσκεται ἀπό τόν ἄλλο. Ἡ Ἐκκλησία, ὅπως καί ἡ κοινωνία ἔχει ἀνάγκη καί ἀπό τόν δυναμισμό καί ἀπό τήν ταπεινή σιωπή. Καί ἀπό τήν ἀλλαγή τῆς καρδιᾶς καί ἀπό τόν σεβασμό στα ὅρια. Καί ἀπό τήν πρωτοπορία στίς μεθόδους καί ἀπό τήν παραδοσιακότητα στό περιεχόμενο. Ἡ ἑνότητά μας φαίνεται ἀπό τό γεγονός ὅτι μετέχουμε ὅλοι στό κοινό ποτήριο, στήν λειτουργική καί εὐχαριστιακή σύναξη ὑπό τόν ἐπίσκοπο. Καί ὁ ἐπίσκοπος ἐκτιμᾶ τήν ἀγωνιστικότητά σας. Θά εἶναι πατέρας, ἀδελφός καί στήριγμά σας. Χαιρετίζει τίς οἰκογένειές σας, τίς καλές σας πρεσβυτέρες καί τά παιδιά σας. Καί εἶναι στις ἄμεσες προτεραιότητές του ἡ στήριξη μέ κάθε τρόπο τῆς ζωῆς καί τοῦ ἀγῶνα σας!

Ζοῦμε σέ μία ἐποχή στήν ὁποία καλούμαστε νά ἀναγνωρίσουμε τήν πορεία τῶν καιρῶν. Χρειαζόμαστε ἐπιμόρφωση. Καί ἡ Μητρόπολη μας θά ἐργαστεῖ στόν τομέα αὐτό. Σέ συνεργασία μέ τό Ἵδρυμα Ποιμαντικῆς Ἐπιμορφώσεως τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἀλλά καί μέ γνώμονα τίς δικές μας ἀνάγκες καί ἰδιαιτερότητες, θά καταρτίσουμε προγράμματα, ὥστε νά βοηθηθοῦμε στήν ποιμαντική μας διακονία. Σέ κάποια ἀπό αὐτά τά προγράμματα θά ζητήσουμε νά ἐνταχθοῦν καί οἱ λαϊκοί ἀδελφοί καί συνεργάτες μας. Ἐκτιμοῦμε τήν διακονία τοῦ λόγου καί τῆς κατηχήσεως, τήν ὁποία συνέδραμαν καί συνδράμουν οἱ Ἐκκλησιαστικές Ὀργανώσεις καί τά Ἐκκλησιαστικά Σωματεῖα στήν Μητρόπολή μας. Ἔχουν προσφέρει καί θέλουμε νά συνεχίσουν νά προσφέρουν, μέ τήν εὐλογία τοῦ ἐπισκόπου τους, πολλά στήν χριστιανική μαρτυρία. Οὐδείς περισσεύει. Τό ἴδιο θά θέλαμε νά πράξουν καί οἱ θεολόγοι τῆς δευτεροβάθμιας ἐκπαιδεύσεως, ἀλλά καί ὅσοι καί ὅσες σπούδασαν τήν ἱερά ἐπιστήμη. Τούς χρειαζόμαστε καί τούς θέλουμε κοντά μας. Θά τούς συναντήσουμε καί θά περιμένουμε καί ἀπό αὐτούς νά διακονήσουν τό γεώργιον τοῦ Κυρίου.

Γνωρίζουμε ὅλοι ὅτι στήν ἐποχή μας ἡ ἱερωσύνη δέν ἐξασφαλίζει ἐπαγγελματική κατοχύρωση. Γι᾽ αὐτό καί εἴμαστε ἕτοιμοι νά δεχθοῦμε ἐθελοντές κληρικούς. Ἄνθρωποι πού ἐργάζονται μέ ἀξιοπρέπεια καί δημιουργικότητα, πού νιώθουν ὅμως ὅτι μποροῦν νά ἀφιερώσουν μέρος ἀπό τόν χρόνο τους στήν Ἐκκλησία, γιά νά διακονήσουν τόν ἐλάχιστο ἀδελφό, θέλουμε νά μη φοβηθοῦν. Ἄν ἡ καρδιά τους αἰσθάνεται τήν κλήση τοῦ Θεοῦ, νά ποῦνε τό "ναί". Καί ὁ ἐπίσκοπος θά συγκατανεύσει. Προς αὐτή τήν κατεύθυνση ὁ ἐπίσκοποςθά καθιερώσει ἤ θά ἐνισχύσει, ὅπου ἤδη λειτουργεῖ, τόν θεσμό τῶν ἀναγνωστῶν. Θέλουμε νέα παιδιά, μέ ζῆλο καί ἀγάπη γιά τήν Ἐκκλησία, νά τήν διακονοῦν μέ εὐλογία, καθοδήγηση καί ἐπιμόρφωση. Νά ἔχουν ἐπίγνωση τοῦ Ἁγίου Βήματος καί τῆς ἱερότητός του. Τί σημαίνει νά διακονοῦν τόν ἐπίσκοπο καί τόν ἱερέα στήν θεία λειτουργία. Νά κατανύσσονται, ἀλλά καί νά ἐμπνέονται. Αὐτή τήν ἐπίγνωση θά πρέπει πιό συστηματικά νά τήν σπουδάσουν καί νά τήν βιώσουν καί οἱ ἱερόπαιδες γενικότερα,

τά παιδιά ἐκεῖνα πού διακονοῦν στό ἱερό καί πού κάποια ἀπό αὐτά θά ἀποτελέσουν τό ἱερατικό μέλλον τῆς Ἐκκλησίας.

Τό ἔργο τῆς νεότητος γενικότερα εἶναι ἔργο πρωταρχικῆς σημασίας. Γνωρίζω, καί ἀπό τήν μέχρι τώρα ποιμαντική μου ἐμπειρία, ὅτι αὐτός ὁ τομέας εἶναι ὁ πιό δύσκολος στούς καιρούς μας. Πολλοί οἱ πειρασμοί πού ἀπομακρύνουν τήν νεολαία ἀπό τήν κατήχηση καί ἀπό τήν μετοχή στην λειτουργική ζωή. Δέν ὠφελεῖ ὅμως νά μεμψιμοιροῦμε. Ὀφείλουμε νά ζωστοῦμε τό λέντιον καί νά παλέψουμε. Μέ τήν λειτουργία πιό σύγχρονων καί περισσότερων πνευματικῶν κέντρων. Μέ τήν ἀνάληψη πρωτοβουλιῶν ὥστε ἡ κατήχηση νά γίνεται μία συναρπαστική περιπέτεια. Μέ τήν αἴσθηση ὅτι ἡ Ἐκκλησία βγαίνει ἀπό τούς τέσσερις τοίχους τοῦ ναοῦ καί θέλει νά συναντήσει τά παιδιά καί τούς νέους στό σχολεῖο, στό πανεπιστήμιο, στον ἀθλητισμό, μέ πρωτοβουλίες ἐθελοντισμοῦ, μέ ἀνανέωση τοῦ κατηχητικοῦ ὑλικοῦ, μέ τήν αὔξηση τῶν κατασκηνωτικῶν περιόδων, μέ ἕναν γόνιμο διάλογο πού δέν θά ἀποκλείει ἀκόμη καί τό Διαδίκτυο, ἀρκεῖ νά στηρίζεται στήν αὐθεντικότητα τῆς πνευματικῆς μας παραδόσεως καί νά ἀποσκοπεῖ στήν ἀγάπη καί τήν σωτηρία.

Μαζί ὅμως μέ τήν κατήχηση, προτεραιότητά μας θά εἶναι ἡ στήριξη τῆςοἰκογένειας. Θέλω νά χαιρετίσω ἰδιαιτέρως τίς πολύτεκνες καί τρίτεκνες οἰκογένειες τοῦ τόπου μας. Σέ μία ἐποχή στήν ὁποία τό δημογραφικό πρόβλημα εἶναι τό μεῖζον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ οἰκογένεια καθαυτή καί πολύ περισσότερο ἡ οἰκογένεια πού πρεσβεύει τίς χριστιανικές ἀρχές καί τίς μεταδίδει στά παιδιά της, ἀποτελεῖ τό μέλλον τῆς πατρίδας μας. Παρά τίς δυσκολίες πού ἡ πανδημία ἐπέφερε, ἔχει μεγάλη ἀξία νά λειτουργήσουν καί πάλι σχολές γονέων, σέ ὅλες τίς ἕδρες τῶν δήμων τῆς Μητροπόλεώς μας. Νά στελεχωθοῦν οἱ ὑπηρεσίες τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας μέ εἰδικούς, πού θά πιστεύουν στόν Θεό καί θά μποροῦν νά βοηθήσουν τίς οἰκογένειες καί ψυχικά καί ὑλικά. Νά ἐπιμορφωθοῦν καλύτερα οἱ πνευματικοί σέ ζητήματα συμβουλευτικῆς γάμου καί οἰκογένειας. Καί ὁ ἐπίσκοπος θά ἀναλάβει νά συναντᾶ τά νέα ζευγάρια πρίν προσέλθουν στόν ναό γιά νά εὐλογηθεῖ τό μυστήριο τοῦ γάμου τους.
Το φιλανθρωπικό ἔργο δέν μπορεῖ παρά να εἶναι προτεραιότητα στήν ἐποχή μας. Ὅσο κι ἄν τό θέλουμε, ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά καλύψει ὅλες τίς ἀνάγκες. Δέν διανοοῦμαι ὅμως ὅτι μποροῦμε νά ἀδιαφορήσουμε γιά συνανθρώπους μας πού πεινοῦν καί δέν καλύπτουν τήν ἀνάγκη τῆς ἐπιβίωσης μέ ἀξιοπρέπεια, πόσο μᾶλλον οἰκογένειες. Προς τόν δρόμο αὐτό θά ἀναλάβουμε πρωτοβουλίες, ὅπως ἐπίσης καί γιά τήν στήριξη τῶν μοναχικῶν καί τῶν ἡλικιωμένων, οἱ ὁποῖοι δικαιοῦνται νά μην αἰσθάνονται τό "Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω" . Κάθε ἐνορία χρειάζεται νά ἔχει ἔστω μία φιλανθρωπική δράση. Καί ἀπευθύνουμε ἔκκληση καί πρόσκληση πρός ὅλους τούς φορεῖς, μέ τούς ὁποίους συνδιακονοῦμε τόν ἄνθρωπο, νά συμπορευτοῦμε! Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἕνα μοναδικό χαρακτηριστικό: μπορεῖτε νά τήνἐμπιστευθεῖτε! Καί θέλουμε νά εἴμαστε μαζί στόνἀγῶνα γιά τόν πλησίον!

Ἡ Ἐκκλησία στούς καιρούς μας χρειάζεται νά ἀναδείξει τήν πνευματική καί πολιτιστική της κληρονομιά. Θεωροῦμε σημαντικό νά καταγραφοῦν καί νά ἀναδειχθοῦν ἀξιόλογοι πολιτιστικοί θησαυροί, μέ ἀπώτερο σκοπό νά δημιουργηθεῖ ἕνας χῶρος, ὅπου διά ζώσης, ἀλλά καί διαδικτυακά, ὁ ἐπισκέπτης θά μπορεῖ νά θαυμάσει τέτοιους θησαυρούς, τήν ἱστορία τῆς Μητροπόλεως καί τοῦ τόπου μας, νά πληροφορηθεῖ γιά πρόσωπα πού ξεχώρισαν, πού ἀγωνίστηκαν, πού ἄφησαν ἱστορία καί κατά ἄνθρωπον καί κατά Θεόν. Μποροῦμε νά καταδείξουμε τά πρόσωπα τῶν Ἁγίων τοῦ τόπου μας καί νά τά καταστήσουμε προσιτά στήν νέα γενιά. Εἶναι χρέος μας νά διαλεχθοῦμε μέ τόν κόσμο, χωρίς φόβο, ὄχι ὅμως γιά νά συσχηματισθοῦμε, ἀλλά γιά νά καταστήσουμε γνωστή τήν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας, σέ ἕνα συνεχές "ἔρχου καί ἴδε" .
Αὐτές οἱ ποιμαντικές στοχεύσεις δέν θά μπορέσουν νά ὑλοποιηθοῦν χωρίς στήν συστράτευση τῶν λαϊκῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι κλῆρος καί λαός. Γνωρίζω ὅτι ὑπάρχουν πολλοί ἐθελοντές, οἱ ὁποῖοι βοηθοῦν ἰδιαιτέρως στό φιλανθρωπικό καί τό κατηχητικό ἔργο. Τούς χαιρετίζω καί ἀπευθύνω ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ ἀπό καρδιᾶς γιά ὅσα ἔχουν προσφέρει. Ἐπαναδιατυπώνω σήμερα τήν

πρόσκληση νά συνεχίσουν νά προσφέρουν, νά κάνουν πράξη τό κάλεσμα τοῦ Χριστοῦ νά δοῦνε τόν Ἴδιο στό πρόσωπο τοῦ ἐλάχιστου ἀδελφοῦ μας. Εὐχαριστῶ τούς ἐκκλησιαστικούς ἐπιτρόπους καί τίς κυρίες τῶνἐνοριακῶν φιλοπτώχων ταμείων γιά τήν μέχρι σήμερα διακονία τους. Τούς κατηχητές καί τίς κατηχήτριες. Τούς κυκλάρχες καί τίς κυκλάρχισσες. Τήν ἐκπαιδευτική κοινότητα, τούς δασκάλους καί τούς καθηγητές πού κρατοῦνε τά σχολεῖα ἀνοιχτά στήν Ἐκκλησία. Τούς ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι στηρίζουν τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας καί ἀφιερώνουν χρόνο καί διάθεση. Τήν διακονία στηρίξεως γυναικῶν "ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ". Τούς ἐθελοντές τοῦ Κοινωνικοῦ Φροντιστηρίου. Νά συνεχίσουμε, παρακαλῶ, τόν ἀγῶνα καί νά προστεθοῦν καί ἄλλοι σ᾽ αὐτόν, ἰδίως νεώτεροι!

Ἄφησα στό τέλος τήν ἀναφορά μου στά μοναστήρια τῆς Μητροπόλέως μας. Κι αὐτό διότι εἶναι μεγάλη ἡ σημασία τους τόσο στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας γενικά, ὅσο καί στήν ποιμαντορία ἑνός ἐπισκόπου. Τά μοναστήρια εἶναι ὁ ἕνας ἀπό τούς δύο πνεύμονες στήν ζωή τῆς πίστεως. Ὁ ἄλλος εἶναι οἱ ἐνορίες. Ὅταν τά μοναστήρια ἀναπνέουν Χριστό, ἀσκητικότητα, ὀρθόδοξη πνευματικότητα, προσευχή, ἀγάπη γιά τόν Θεό καί τόν πλησίον, γίνονται τό καύχημα τοῦ ἐπισκόπου καί τό στήριγμα τῶν πιστῶν. Καί εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτό ἦταν, εἶναι καί θά εἶναι τά μοναστήρια τοῦ τόπου μας, ἀνδρικά καί γυναικεῖα. Ὁ ἐπίσκοπος, λοιπόν, θά εἶναι προστάτης τοῦ μοναχικοῦ βίου. Δέν ἔχουν νόημα οἱ παρεμβάσεις στήν ζωή τῶνμοναχῶν. Μόνο ἡ πατρική προσευχή, ἡ διακριτική ἀγάπη, τό μοίρασμα τῆς χαρᾶς πού οἱ ἱερές ἀκολουθίες προσφέρουν, ἡ βεβαιότητα ὅτι τά μοναστήρια ἀγρυπνοῦν μέ τήν προσευχή γιά νά στηρίξουν τόν ἀγῶνα τοῦ ἐπισκόπου καί τῶν πατέρων στις ἐνορίες. Ὁ μοναχισμός ἀνθίζει στήν ἐλευθερία καί στήν ἀγάπη. Ὁ μοναχισμός πρέπει νά εἶναι συντηρητικός, γιά νά δείχνει σέ ὅλους τά ὅρια. Πρέπει νά εἶναι ὅμως καί ἀγαπητικός, γιά νά δείχνει τήν κορυφή, νά δείχνει τόν Χριστό. Καί ὅλα αὐτά ἐξασφαλίζονται μέσα ἀπό τήν κατεξοχήν μοναχική ἀρετή, τήν ὑπακοή στον ἐπίσκοπο καί στήν Ἐκκλησία.

Ἐπιθυμῶ νά εὐχαριστήσω ὁλοκαρδίως τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ναυπάκτου καίἉγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεο, γιά τήν σχεδόν ἐντεκάμηνη τοποτηρητεία καί ποιμαντορία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, τήν ὁποία ἔφερε εἰς αἴσιον πέρας μέ πατρική ἀγάπη, ἄοκνη παρουσία καί πολύ κόπο. Τοῦ εἶμαι εὐγνώμων καί τόν παρακαλῶ νά προσεύχεται γιά μένα. Εὐχαριστῶ ἀκόμη τούς Ἁγίους Ἀρχιερεῖς πού συμμετέχουν σήμερα στήν χαρά τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Τούς ἀξιότιμους ἄρχοντες τῆς περιφέρειας καί τοῦ νομοῦ. Τούς προλαλήσαντας, οἱ ὁποῖοι μέ συνεκίνησαν γιά τά αἰσθήματα καί τήν διάθεσή τους να συμπορευτοῦμε. Τούς ἱερεῖς, τόσο τοῦ τόπου μας, ὅσο καί ἐκείνους πού ἦρθαν ἀπό ἄλλα μέρη, ἰδιαιτέρως ἀπό τόν τόπο τῆς μέχρι πρίν τήν ἐκλογή διακονίας μου. Τούς ἐπισκέπτες ἀπό τήν Μητρόπολη Δημητριάδος, τούς ὁποίους πάντοτε θά κρατῶ στήν καρδιά μου καί θά γνωρίζουν ὅτι ἔχουν ἀνοιχτές τίς θύρες τῆς φιλοξενίας καί τῆς ἀγάπης. Κυρίως ὅμως τόν εὐγενῆ λαό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας γιά τήν παρουσία του στό νέο

αὐτό ξεκίνημα.

Ἐπικαλοῦμαι ταπεινά τίς πρεσβεῖες τοῦ προστάτου τοῦ Μεσολογγίου Ἁγίου Σπυρίδωνος, καθώς καί τοῦἉγίου Χριστοφόρου, προστάτου τοῦ Ἀγρινίου, ὅπως ἐπίσης καί ὅλων τῶν Ἁγίων τοῦ τόπου μας, ἰδιαιτέρως τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, τοῦ Ἁγίου νεομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ ἐν Βραχωρίῳ μαρτυρήσαντος, τοῦ Ἁγίου Εὐγενίου τοῦ Αἰτωλοῦ, τοῦ Ἁγίου Βλασίου τοῦ ἐν Σκλαβαίνοις, τῶνἉγίωνΘεοδωρου, Λάμπρου και Ἀνωνύμου, τῶν ἐν Βραχωρίῳ, τοῦ Ὁσίου Βαρβάρου τοῦ Πενταπολίτου, καί τοῦ Ἁγίου Καλλινίκου, Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης και Ἀλμωπίας.
Ζητῶ ἀπό ὅλους ἐσᾶς νά προσεύχεσθε νά εἶμαι ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων πατέρας, ὁ ὁποῖος "τίθησι τήν ψυχήν του ὑπέρ τῶν προβάτων" , φίλος, ἀδελφός, ἀλλά καί ἐκεῖνος πού θά θέτει τά ὅρια τῆς ἀληθείας. Νά μέ συνέχουν μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς μου οἱ λόγοι τοῦ ἀποστόλου Παύλου στόν μαθητή του καί ἐπίσκοπο Ἐφέσου Τιμόθεο: "Κι ὁ ἐπίσκοπος ὡς δοῦλος τοῦ Κυρίου δέν πρέπει νά φιλονικεῖ, ἀλλά νά εἶναι ἥπιος ἀπέναντι σέ ὅλους, πρόθυμος νά διδάξει, ἀνεκτικός. Πρέπει νά παιδαγωγεῖ μέ πραότητα τούς ἀντιθέτους, γιά νά τούς δώσει κάποτε ὁ Θεός μετάνοια νά καταλάβουν τήν ἀλήθεια καί νά συνέλθουν ξεφεύγοντας ἀπό τήν παγίδα τοῦ διαβόλου" . Καί ἄς εἶναι ἡ συνοδοιπορία μας, Ἐπισκόπου, κλήρου καί λαοῦ, στήν Ἐκκλησία κατά τόν λόγο τοῦΨαλμωδοῦ: "Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ λαοῦ σου, ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῷ σωτηρίῳ σου τοῦ ἰδεῖν ἐν τῇ χρηστότητι τῶν ἐκλεκτῶν σου, τοῦ εὐφρανθῆναι ἐν τῇ εὐφροσύνῃ τοῦ ἔθνους σου, τοῦ ἐπαινεῖσθαι μετὰ τῆς κληρονομίας σου"19. "Θυμήσου μας κι ἐμᾶς, Κύριε, μέσα στήν εὔνοια πού δείχνεις στόν λαό σου• ἔλα σέ βοήθειά μας μέ τήν σωτηριώδη δύναμή σου. Γιά ν' ἀπολαύσουμε τήν εὐτυχία τῶν ἐκλεκτῶν σου, νά χαιρόμαστε μέ τή χαρά τοῦ ἔθνους σου, νά συμμεριζόμαστε τήν καύχηση ἐκείνων πού σοῦ ἀνήκουν".
ΑΜΗΝ!

Διαβάστε το ρεπορτάζ από την ενθρόνιση του νέου μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας στο σύνδεσμο που ακολουθεί:

Ενθρόνιση Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνού: Το ηρωικό Μεσολόγγι υποδέχθηκε τον νέο Ποιμενάρχη του (ΦΩΤΟ)

Η αντιφώνηση του νέου Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας στο δήμαρχο Μεσολογγίου